

додаткові чинники, наприклад ціна повинна бути гнучкою, цінова політика формуватися з урахуванням сезонної диференціації цін і тарифів, ціна не повинна викликати у потенційних клієнтів негативних емоцій, вплив ціни на макро- і мікрооточення туристичного підприємства. В сучасних умовах більшість турфірм змушені знижувати норму прибутку на туристичний продукт для залучення туристів [2].

Основною метою оптимізації собівартості є збільшення прибутку компанії без збільшення обсягу продажів, зниження цін на турпродукт, зростання конкурентоспроможності, збільшення матеріальної мотивації персоналу, збільшення виплат дивідендів. Оптимізацію собівартості необхідно розглядати як складову і невід'ємну частину процесу управління витратами підприємства та процесу оптимізації управління компанією в цілому. Управління витратами слід розглядати як ключовий вид економічної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Гончаренко О.М. Облік витрат та аналіз собівартості туристичного продукту: дис. канд. економ. наук / Київський національний торговельно-економічний університет, Київ, 2012. 237 с.
2. Височан О.С. Облік і калькулювання собівартості туристичного продукту: питання об'єкту та номенклатури витрат. *Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка*. 2014. №. 150. С. 110-119.

Каліберда М. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНИ:

СПІЛЬНІ ПІДПРИЄМСТВА

Зовнішньоекономічна діяльність – діяльність українських та іноземних суб'єктів господарської діяльності, яка також включає діяльність державних замовників з оборонного замовлення, яка побудована на взаємовідносинах між ними. Об'єктами зовнішньої торгівлі є товари, до яких належить готова продукція, сировина, напівфабрикати. Також до них відносяться послуги: міжнародний туризм, транспортні, страхові, посередницькі, будівельні операції та ін.

Однією з головних макроекономічних пропорцій, які характеризують стан та розвиток економіки та їх зміни у зовнішньоекономічній діяльності – це співвідношення експорту та імпорту.

У січні-липні 2020 року експорт товарів склав 22 млрд. 912 млн. дол. США, або на 6,4 % менше в порівнянні з січнем-липнем 2019 року, імпорт – 24 млрд. 189 млн. дол. Зменшилося негативне сальдо, порівняно з аналогічним періодом минулого року, воно склало 1 млрд. 276 млн. дол. (в січні-липні 2019 року негативне – 3 млрд. 767 млн. дол.). Таким чином, все йде до того, що об'єми експорту та імпорту можуть зрівнятися.

В експорті товарів за вказаний період першими стали Китай та Польща. Найбільше було продано на зовнішніх ринках зернової продукції, чорних металів і масел рослинного та тваринного походження.

Найбільше товарів імпортовано за ці шість місяців з Китаю та Німеччини. Велику кількість імпортованого склали нафта, продукти її перегонки, машинне обладнання та механізми, палива мінеральні та продукція хімічної промисловості.

Розглянуті дані вказують на те, що суттєвою складовою вітчизняного експорту є сільськогосподарська продукція, а у структурі імпорту більшу частину складають енергоносії.

Основними проблемами розвитку зовнішньої торгівлі є: переважність сировинної структури експорту, переважно споживчими товарами представлений імпорт у нашій торгівельній структурі, в плані експорту присутнє скорочення машинобудування та продуктів металургійної галузі та наразі викликане зменшення орієнтованість України на ринки СНД.

Спільні підприємства використовуються часто у міжнародних економічних відносинах. Вони являють собою господарське і правове співробітництво з іноземними партнерами, що є передумовою створення спільної власності на фінансові та матеріальні ресурси, які використовуються для виконання виробничих, зовнішньоторговельних, науково-технічних та інших функцій.

Спільне підприємство – об'єднання двох корпорацій для реалізації одного проекту. Головною умовою його виникнення є те, що з обох компаній вкладена рівна кількість грошей і витрачена однакова кількість зусиль. Необхідність значних грошових вливань при запуску нового бізнесу – це основна причина, що спонукає їх утворювати цей союз. Такий вид підприємства дозволяє розділити ці обов'язки.

Переваги спільного підприємства: доступ до нових технологій, навичок і здібностей, особливо ринків, що розвиваються, отримати ефективність масштабу за допомогою комбінації активів і операцій, поділитися ризиком великих інвестицій або проектів. Така спільна підприємницька діяльність може здійснюватися на основі інвестиційного (інноваційного) договору та при умові створення юридичної особи, якою є підприємство з іноземними інвестиціями.

Недоліками такої концепції є: втрата грошей, втрата часу, відсутність отримання чогось в обмін на інвестиції, втрата довіри. Тобто, якщо немає взаємної довіри та прийняття термінів, навіть всі укладені договори втрачають своє значення.

Досліджувані та статистичні дані дають можливість з'ясувати, що дві з кожних п'яти угод, які укладаються спільними підприємствами розчиняються в розбраті і тривалість їх діяльності складає менше чотирьох років.

Прикладами спільних підприємств в Україні є компанії «СП Кобза (Україна-Канада)» та україно-американські компанії Чойс Юкрейн та CDMA UKRAINE (Компанія «International Telecommunication Company»).

Розглянувши питання зовнішньо-торгівельної діяльності в Україні можна зробити висновок, що сировинна спрямованість вітчизняного експорту зумовлює слабку позицію України у світовій торгівлі на міжнародних ринках, а вирішення проблеми того, що утворюється негативне зовнішньоторгівельне сальдо лежить частково саме у пошуку альтернативних джерел енергії та розробці власних копалин сланцевого газу. Ці способи

вирішення зможуть допомогти в збільшенні експорту, або як мінімум, того, що з імпортом може бути зрівняння в їх об'ємах.

Однією з умов розвитку підприємства може слугувати подальше створення спільних підприємств, яких використовують великі корпорації, щоб диверсифікувати свою власну діяльність. Їх створення зможе в подальшому спричинити зростання експорту та стабілізацію експортних ринків України.

Список використаних джерел:

1. Спільні підприємства: концентрація чи узгоджені дії: Павло Верболюк. Джерело: Юрист&Закон. [Електронний ресурс]: Режим доступу https://www.asterslaw.com/ua/press_center/publications/joint_ventures_concentration_or_concerted_action/
2. Офіційний веб-сайт Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України. [Електронний ресурс]: Режим доступу <https://www.me.gov.ua/News/Detail?lang=uk-UA&id=1a6c6b93-e81a-4112-a65f-fd62d297e82&title=MinekonomroztvkuInitsiiuStvorenniaSpilnikhPidprimstvTaZaprovadzhuInstrumentiSpilnoiDiialnostiVOrk>

Каліберда М. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦТВА
В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЇ ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

Однакові смаки та потреби споживачів різних країн світу є однією з особливостей сучасного світового ринку, що спричиняє виникнення вимог до більш високої якості товарів за нижчою ціною. Взагалі, на теперішній час ми спостерігаємо яскраво виражену еволюцію технологій, яка призводить до поступового зникнення бар'єрів для діяльності підприємств і утворення агресивної конкуренції.

Глобалізація – це складний та багатогранний процес більш всесвітньої економічної інтеграції зумовлений лібералізацією торгівлі та руху капіталів, зростання темпів технологічного процесу та формування інформаційного суспільства.

Які фактори включає в себе розвиток підприємства? Розвиток підприємства – це конкретні результати систематичних перетворень у всіх системах та підсистемах у відповідності встановлених напрямів та різноманітні процеси, метою яких є забезпечення постійної динаміки позитивного характеру у рівні якості організаційного утворення.

На даний час існує велика проблема для розвитку економіки України, яка полягає в тому, що вона перебуває у складних умовах і це спричинює найважчий розвиток торговельної діяльності. Оскільки саме торгівля є одним з ключових аспектів піднесення економічного положення, то при низькому розвитку торговельної діяльності страждає уся економіка держави. На ці фактори також впливають чинники глобалізації.

Серед основних чинників глобалізації виділяються такі: лібералізація сфери руху товарів та капіталу, розвиток нових фінансових технологій; індивідуалізація, деконцентрація та диверсифікація виробництва, що базується на новітніх технологічних укладах; виникнення єдиного інформаційного простору.